

ȘCOALA INCLUZIVĂ, O NECESITATE ÎN EDUCAȚIE

Prof. Înv. preșcolar Pană Mihaela Nicoleta
G.P.P. "Căsuța poveștilor" Pitești

Dinamica socială, economică, culturală a ultimilor decenii aduce în față o serie de provocări de care domeniul educației nu poate rămâne indiferent.

Caracterul complex și integrat al unor probleme cum ar fi globalizarea, interculturalitatea, revendică o abordare educațională pentru a face față incertitudinilor și schimbărilor continue.

Sistemul educațional trebuie să răspundă schimbărilor survenite, implicând înțelegerea copilului considerat ca un întreg, ca ființă unitară complexă.

Omul ca ființă dependentă în activitatea pe care o desfășoară are nevoie permanentă de a comunica și coopera. Întâlnim în jurul nostru oameni cu deficiente, alții supradotați, alții din medii defavorizate sau etnii diferite, ei fiind percepuți diferit în funcție de cultura și valorile promovate. Trebuie înțeles faptul că sunt oameni la fel ca ceilalți fiind produsul unic al eredităților și al mediului, de aceea sistemul educațional trebuie să ofere forme de educație pentru toți, școli prietenoase în care se pune accent pe flexibilitatea curriculumului privind copilul în integralitatea sa, o școală care pune accent pe unicitatea copilului, evaluarea să fie permanentă și formativă, să existe parteneriat educațional, iar în procesul de predare-învățare să fie înlăturate toate barierele, asigurând participarea tuturor. O școală incluzivă are responsabilitatea de a-i ajuta pe copii în calea participării la educație. Poate fi dezvoltat un mediu pozitiv în care copii/elevi să discute cu lejeritate despre dificultățile pe care le pot întâlni, să aibă curaj să ceară ajutor, fiecăruia să i se valorifice calitățile toți participanții la educație să fie considerați la fel de importanți pornind de la premisa că fiecare este capabil să realizeze ceva bun.

O școală incluzivă nu este numai aceea școală care acceptă copii cu probleme speciale, este cea școală care realizează o abordare personalizată în ceea ce privește demersurile care le face în educația lor. De aceea educația incluzivă reprezintă o provocare însemnată lansată de incluziunea în educație, necesitatea dezvoltării și adaptării școlii, pregătirea și schimbarea în ansamblu pentru a primi și satisface corespunzător participarea tuturor copiilor, inclusiv a celor cu cerințe speciale, cu dezabilități ca și a altor grupuri marginalizate și/sau excluse în medii școlare obișnuite, ca elemente componente ale diversității umane cu diferențele ei specifice.

Astfel trebuie incluse și dezvoltate programe de readaptare, măsuri individuale și colective care să favorizeze interdependența personală și care să-i permită o viață cât mai normală și completă. În acest mod școala integrează și valorizează pe toți copii, adaptându-se ea însăși la diversitatea de cerințe educaționale, la particularitățile de învățare și dezvoltare ale fiecărui copil.

O ieșire din această situație a școlii incluzive o reprezintă aplicarea strategiei învățării prin cooperare. Unul dintre principiile învățării prin cooperare este cel al eterogenității. Ea fiind cea care oferă o activitate de învățare prin diversitatea partenerilor în cadrul grupului. Astfel prin conceptul de învățare eterogenă înțelegându-se nu numai copii cu nivele diferite de citit-scris, dar și copii cu sau fără anumite probleme.

Copii, în majoritatea timpului lor liber și nu numai și-l petrec jucându-se. Jocul reprezentând o modalitate de a-și exprima propriile capacități. Prin joc copilul intră în relație cu oamenii, mediul, obiectele, intră în contact cu alți copii, astfel că jocul are un caracter social. Jocurile sociale sunt esențiale pentru copii cu deficiențe și nu numai, le oferă șansa de a se juca cu alți copii. În perioada preșcolară jocul se desfășoară mai ales în grup asigurându-se astfel socializarea. De aceea copii trebuie să fie înscriși într-un sistem educațional timpuriu. Copii sunt diferiți, capacitățile lor sunt diferite, dar în grupul de la grădiniță fiecare poate avea un loc, un rol și o valoare. O școală incluzivă are la bază principiul dreptului egal la educație pentru toți copii și pornind de la premisa că fiecare

copil are particularități, interese, abilități și necesități unice de învățare , toate drepturile sale referitoare la educație trebuie realizate într-o manieră care să conducă o integrare socială și dezvoltare individuală cât se poate de complete, incluzând dezvoltarea sa culturală și spirituală. Astfel o școală pentru toți este o școală în care educația este pentru fiecare. Ea se adresează tuturor și prin eforturi comune copil-cadru didactic- copiii- părinte-părinți să se realizeze un progres pentru integrarea în societate a copilului respectiv și reducerea excluziunii sociale

În reușita educației un rol deosebit îi revine familiei .Familia fiind mediul normal în care personalitatea unui copil se dezvoltă armonios. O școală incluzivă este asigurată de comunicarea dintre familie și școală. Relația familie- școală trebuie să se bazeze pe încredere, părintele stabilind o relație deschisă cu sprijin reciproc, părinții fiind parteneri în educație. A ști să asculte însemnând a fi capabil de a crea premisele unei colaborări. Ascultarea activă fiind un adevărat activ. Astfel trebuie să se realizeze un învățământ integrator, care să vizeze crearea de comunități primitoare, constituind astfel o societate incluzivă, care oferă educație pentru toți.

Bibliografie

- 1)Weihs T. J. (1998) ”Copilul cu nevoi speciale” Ed. Triade Cluj –Napoca
- 2)Verza F.(2002) „Introducere în psihopedagogia speciala și asistența sociala” Ed. Fundația Humanitas
- 3)Hadarca M. Cazacu T. (2012) „Adaptări curriculare și evaluarea progresului școlar în contextul educației incluzive” -Ghid metodic –Chișinău
- 4)Magdalena Dumitrana (2008)”Învățarea prin cooperare” Ed. V& Integral